

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1124/2015
23.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адв. Б.У., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К 163/10 од 21.05.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж 317/15 од 20.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адв. Б.У., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К 163/10 од 21.05.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж 317/15 од 20.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој К 163/10 од 21.05.2015. године, окривљени М.М. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

На основу члана 85. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности у трајању од једне године од дана правноснажности пресуде.

На основу члана 91. КЗ од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом у износу од 500.600,00 динара.

Окривљени је обавезан и да у корист буџетских средстава суда плати и то на име трошкова кривичног поступка износ од 15.000,00 динара и на

име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж 317/15 од 20.08.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Рашкој и браниоца окривљеног М.М., адв. Б.У., а пресуда Основног суда у Рашкој К 163/10 од 21.05.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног М.М., адв. Б.У., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези са ставом 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адв. Б.У., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.М., адв. Б.У., наводи као разлог за подношење захтева, повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. ЗКП, а у образложењу захтевом се указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Наиме, бранилац у захтеву наводи да се у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 234. став 1. КЗ, а не како је то нашао првостепени и другостепени суд о кривичном делу из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ, јер

противправна имовинска корист није остварена у износу од 500.600,00 динара, а што је утврђено на основу налаза вештака.

Дакле, захтевом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и при том износи сопствена оцена изведених доказа и свој лични став о ком кривичном делу се ради (члан 234. став 1. КЗ), висини противправне имовинске користи и сходно томе о наступању апсолутне застарелости, а што не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Како је дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, док се у суштини указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног М.М., адв. Б.У., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић,с.р.